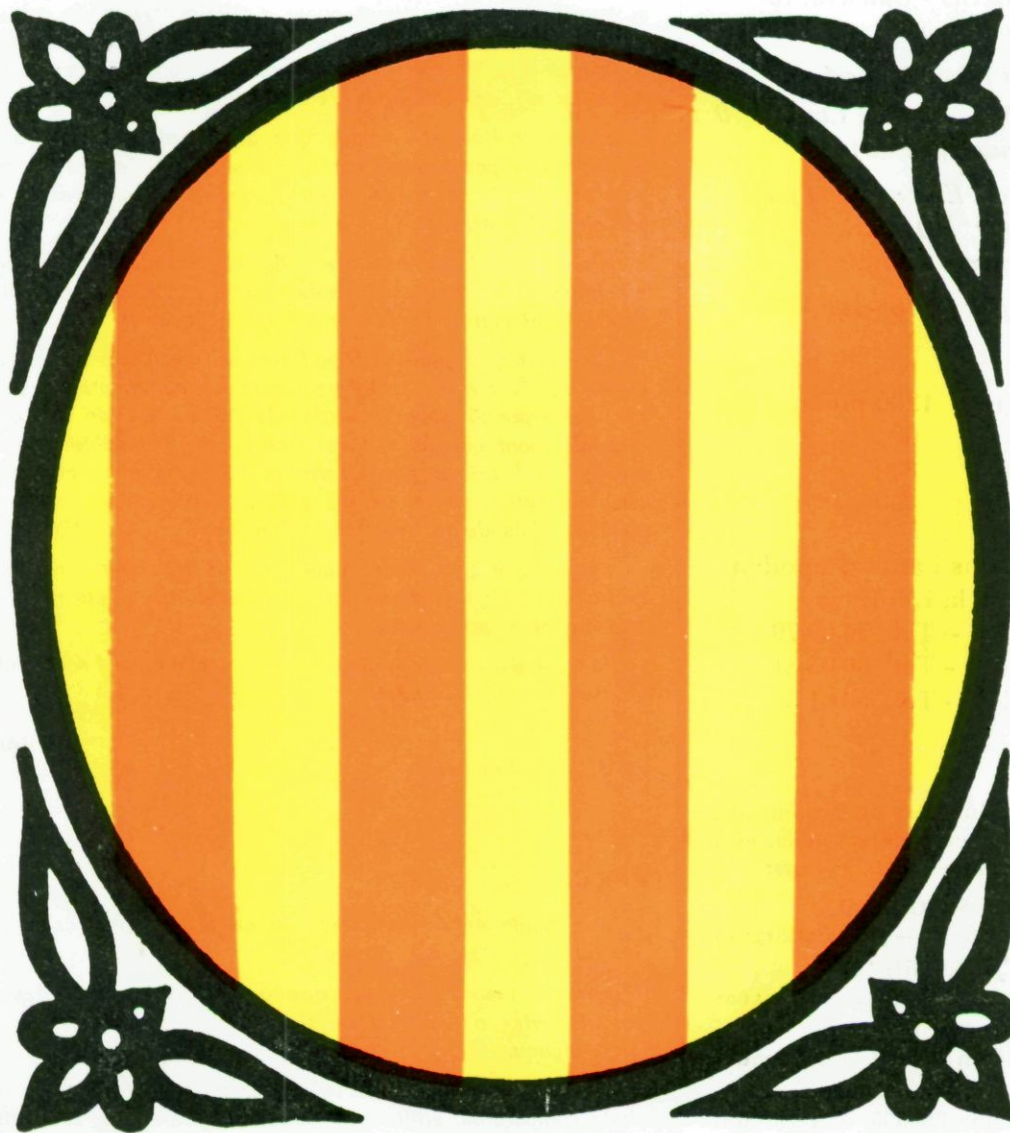

LEY de DEROGACION del ESTATUTO de CATALUÑA

El Alzamiento Nacional significó en el orden político..... y es claro que, cualquiera que sea la concepción de la vida local que inspire normas futuras, el Estatuto de Cataluña, en mala hora concedido por la República, dejó de tener validez.....

BURGOS, 5 de Abril de 1.938

FRANCISCO FRANCO

Ley de Restablecimiento provisional Generalidad

DISPONGO: Artículo primero. — Uno. Se restablece con carácter provisional la Generalidad de Cataluña, en el ámbito del presente Real Decreto-Ley y hasta la entrada en vigor del régimen de autonomía que pueda aprobarse por las Cortes.

(.....)

Dado en Madrid a veintinueve de Septiembre de mil novecientos setenta y siete.

El Presidente del Gobierno,

ADOLFO SUÁREZ GONZÁLES

(B. O. E., 5 octubre 1977)

JUAN CARLOS

Director: Alcalde Sr. Ricard Vicens

Sub-director: Jaume Cuñat Mata

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)

Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració

Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 150 ptes.

Estranger 180 ptes.

Número solt 15 ptes.

Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat:

Una pàgina	1200 ptes.
1/2 »	600 »
1/4 »	300 »
1/8 »	150 »

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria

Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79

o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81

Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO

Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. JAUME RUFACH TURRIELLA

Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFÀU

Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO

Telèfon 390635 — Agramunt

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA

Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU

Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG

Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

El lector opina...

RECORD PÒSTUM D'UN LLUITADOR

Ara que Catalunya ha votat socialista i ha retrobat la llibertat, al mateix temps que la seva personalitat catalana amb l'autonomia, em plau recordar al jovent del meu estimat poble d'Agramunt que, fa uns quants anys va morir a l'exili al costat de Perpinyà, un home que tota la seva vida la va consagrar a la llibertat i al socialisme català, tan com a poeta com a periodista, en el diari «Endavant» editat a Perpinyà.

Essent moltes les vegdes que durant els molts anys d'obscurantisme de la nostra personalitat catalana i socialista, ell va travessar la frontera amb perill de la seva vida, anant a portar als socialistes de l'interior la bona paraula i l'esperança.

N'eren tant de perillosos aquells viatges que, dels quatre companys que els feien, dos varen ésser matats per la guàrdia civil d'en Franco, l'un es deia Vidal i l'altre Ramon (no sé quin cognom).

Com veieu, ara que ha triomfat el seu ideal, em semblava del meu deure el fer conèixer a les noves generacions d'agramuntins aquest seu convilatà per a que puguin saber que, des de l'acabament de la guerra civil, sempre hi hagué gent que no van desesperar mai del poble català i un d'aquests homes fou l'Enric Brufau i Torrents, fill d'Agramunt per la nostra honra, el qual combatí, amb les armes a la mà, el feixisme espanyol i el nazisme alemany, dins de la Resistència francesa.

Espero que SIO voldrà publicar aquestes quatre ratlles i, això el farà participar, bé que indirectament i després de la seva mort, a la gran alegria de tot el poble català.

Jo, des d'aquestes ratlles, saludo la memòria d'aquell que m'honorà amb la seva fraternal amistat.

JOSEP DE CAL TADEU
BARNOLA

Paris, setembre del 1977

PREC

Què bonic és Agramunt! D'any en any va progressant, i progressa en tots els aspectes; ho celebro!

Però hi manca quelcom, quelcom que no podem descuidar: una «llar per als avis» o «llar del pensionista», «hogar del pensionista» diguem-ho com vulgueu.

Aquestes curtes ratlles volen ser un crit d'alerta, un prec a les Autoritats competents, entitats bancàries i agramuntins; tots ens fem ressò d'aquesta necessitat bàsica per a la nostra estimada Vila.

Els nostres avis s'ho mereixen tot.

No els defraudem, no esperem, posem-nos-hi!

Agramunt quedaria arrodonit amb una llar per als seus avis.

El jovent té els seus llocs d'esbarjo, la gent gran, també, ¿i la tercera edat o tercera joventut, diria jo, ja que hi ha uns avis molt trempats i molt macos, on els tenim?

¿Per què no crear aquesta llar, estesa ja en moltes poblacions amb resultats positius per a tots?

Per ells i per Agramunt, reitero el meu prec. Siguem generosos!

Els nostres avis s'ho mereixen.

CONCEPCIO

AGENDA

SETEMBRE

DIA 20 — CREU ROJA

Als locals de l'Assemblea de la Creu Roja de la Vila ha tingut lloc el nomenament del seu nou President, senyor Ramon Roca Sala. L'acte el dirigia el President Provincial de la Creu Roja, senyor Josep Siré, amb nombrosa assistència de membres de dita Assemblea i de la Brigada local.

DIA 25 — MANIFESTACIÓ

Alguns agramuntins, aquest diumenge al matí, han anat a Artesa de Segre per a participar a la manifestació que es féu en protesta d'una indústria, possible contaminadora del riu Segre i del Canal d'Urgell.

OCTUBRE

DIA 2 — CAÇADORS

La Societat de Caçadors d'Agramunt i Comarca ha convocat a reunió tots els seus socis aquest diumenge, al matí, al Casal. La reunió diuen, que fou molt moguda per discrepàncies dels caçadors d'aquí amb els de la Fuliola. L'assistència fou d'unes 80 persones.

DIA 4 — VETERINARIS

El Col·legi de Veterinaris de Lleida amb motiu del dia del seu Patró, St. Francesc d'Assis, en què anualment reuneix als seus components en una població diferent, enguany ho ha fet a la nostra Vila, celebrant-ho amb una Missa i un dinar de germanor.

DIA 4 — OBRES

S'han començat les de restauració i reconstrucció de la Capella del riu Sió. Per altra part, s'està canviant la bàscula Municipal que era sols de 25 tones i resultaba petita per als temps actuals, la nova admetrà càrregues de 60 tones.

DIA 7 — PAGESOS

S'han reunit a les 10 de la nit al Foment Parroquial i convocats per la Unió de Pagesos de la Segarra, per a parlar del no pagament de la Seguretat Social i de l'impost sobre les granges, hi assistiren una cinquantena de persones. Aquesta reunió ja es convocà el passat dia 5 i sols hi assistiren una vintena entre pagesos i grangistes i per aquesta causa es convocà de nou avui.

DIA 9 — APLEC MOTORISTA

Han estat uns 300 motoristes —entre ells algun estranger— els qui s'han reunit aquest cap de setmana a la nostra Vila, en una concentració mig de germanor mig turística.

DIA 15 — SINDICALS

Aquesta tarda, per un costat, s'han reunit membres de C.C. O.O. (Comissions Obreres) per tirar endavant aquesta sindical a la Vila. Per altra part també hi ha hagut una reunió de membres de la U. G. T. (Unió General de Treballadors) local.

La Secció local de l'Esquerra Republicana de Catalunya, saluda la reinstauració de la Generalitat, al mateix temps que reitera el seu suport a les classes populars i catalanistes en aquest moment de joia i de responsabilitat que viu el poble català.

Esquerra Republicana de Catalunya és conscient que la Generalitat que ha pogut aconseguir el nostre Poble és feble, però entenem que és amb el treball seriós, honrat i continuat de tots que la podrem enfortir. Els homes i dones de l'E. R. C. no regatejarem esforços per tal de contribuir a fer d'aquesta eina, que tot just estrenem, un instrument vàlida per a que Catalunya torni a ser «rica i plena».

¡Visca Catalunya!

E. R. C. Agramunt

SENSE CAP RETRET

«Ara cal anar amb compte en els nostres comentaris i denúncies. Si en comptes d'apreciar la bona voluntat i l'afany d'aprendre (català) de la gent, denunciem implacablement les seves errades (ortogràfiques), no fem sinó oposicions perquè hi hagi gent que mai no vulgui aprendre la nostra llengua.»
(J. M. Orta, «AVUI», 28-IX-77.)

No fa pas molt temps que vaig rebre unes ratlles on se'm feia retret fredament i concisa d'unes incorreccions gramaticals. Vaig lamentar el fet, principalment perquè tots sabem que és una cosa molt lletja, intolerable i digna de càstig confrondre una B per una V. Així ens ho van ensenyar al col·legi. Cada vegada que escric «hora» em recordo de les dues-centes cinquanta vegades que vaig haver de repetir aquest mot perquè m'havia deixat en el dictat la consonant muda. Ai las!

Està bé que siguem primmirats en l'ortografia, però s'ha de vigilar en la manera com corregim les falles d'altri.

Per exemple, si em poso a maldir que el Programa de la Festa Major està farcit de paraules com **tocineria**, **pescateria**, i **tiburons** (cansaladeria, peixeteria i taurons) perquè són incorrectes, no faré res més que menystenir l'esforç de tots aquells que han posat l'anunci en català. I cometre faltes ortogràfiques, després de quaranta anys de no tenir escoles, em sembla que és prou comprensible.

Per això, no censuro aquells que cometen alguna falta ortogràfica o lèxica quan escriuen en català, sinó que els envio —amb ganes de no ferir susceptibilitats puristes— un elogi encomiàstic ben sincer.

Davant d'un text en català (i amb alguna incorrecció) i d'un altre escrit en una llengua alièna (encara que sigui Impecable), crec que la nostra opció ha d'ésser favorable al de la llengua nostra.

Al capdavant, qui em féu el reprotxe de les incorreccions també va cometre, en dues línies, una falta ortogràfica. I és que en això ens hi hem d'ajudar —i de perdonar— tots.

JOAN PUIG

País català, endavant!

*De tant i tant, enrenou,
ara, sembla, que el silenci, fet silenci,
atorgui, la complaença, dominant,
i que les paraules sensates, calmoses,
siguin reals, per damunt de tot.*

*Que el bravatejar, d'uns i altres,
s'hagi munit, eixerit, i que la lleu temença,
d'antuvi, no corri paral·lel, en la sintonia,
del gruix matusser, de les promeses i les concessions.*

*Que el nostre particular pensament,
defugi, ja, de les notes aclaparadores,
del permanent dilema, de si és millor,
el que hom presumia de fer-ho millor, perfecte.*

*Ara que sembla, que les intencions,
siguin més fidels, a flor d'escoltar-les,
i que la cautivitat de les idees, fetes motlle,
s'enforteixin, en el present, problema i passió,
vull pensar, serenament, que nosaltres,
som més, que el simple mot de ser poble.*

*Passat, present i futur,
tan distants, però tan lligats,
en el crit, l'anhel i concerts,
d'assolir, sense presumpció, paternitat,*

*i soberana pertinença, que ningú,
ens ha pogut arrencar: llinatge i història,
enllaçats, en un sol feix: cultura i personalitat.*

*L'estrenyiment, la seducció, el sotmesisme, la por,
no ha calgut, ni s'ha enverinat, en dura represa,
ni ha pogut, destriar, els ventalls inamovibles,
d'un poble, el petit poble, que en altiva prestància,
ha comès, el pecat perdonat, de no veure's trepitjat,
pels vents d'estructura de la anticultura, i l'estètica gaia.*

*Llaor al nostre tossut caràcter,
benvingut a la rebel semblança de tants fills,
que de dintre i portes enfora, han posat el nom de Catalunya,
en el dintell de les premises glòries, de la història,
i la humanitat: qualsevol probe, no pot sentir-se català,
malgrat l'afany d'assumir, el pendó de l'íntegre absolutisme.*

*Mes, entre tots Catalunya, és i serà rica i plena,
amb consciència, que les més fermes il·lusions,
es forgen i s'envanen, quan dels fills, han fet de sa terra,
la més bonica i esplendorosa realitat.*

*Catalunya, endavant, que del desig, en fem veritats,
i del treball, i la intel·ligència, país i noblesa.*

CARAFI

Sant Sadurní d'Anoia, 1 de juliol del 1977

COSES DE LA PARRÒQUIA

FESTIVITATS

Els actes religiosos de la Festa Major foren molt concorreguts. En la Missa de 12 del diumenge, s'omplí de gom a gom el Temple Parroquial i l'assistència a la processó fou molt nombrosa, malgrat que aquest any es tractava del segon dia de festa i la gent havia ja pernoctat dues nits. També en la Missa dels difunts que es celebrà el dilluns, encara que considerat dia feiner, hi hagué molta assistència. És una Missa que cada any va arrelant més en la gent del nostre poble, el que demostra que en aquests dies de bullici festiu, gairebé tothom es recorda dels qui ja no els acompanyen per haver finat en aquesta vida.

El dilluns dia 26 de setembre el alumnes dels centres escolars de la Vila, assistiren a una Missa en la Parròquia, com a introducció del proper curs ja iniciat pels de primària i bàsica. És bonic el veure que a pesar de l'ambient enrarit que vivim, es té en compte la presència de Déu en les activitats de marcada importància en les nostres vides.

DEVOCIONS

El mes d'octubre és ja de temps immemorial, el mes dedicat a la devoció del Sant Rosari. Se sap que hi ha algunes famílies que van mantenint aquesta devoció a la Verge resant diàriament el Sant Rosari en la seva llar. La Parròquia recomana la conveniència de resar-lo i principalment en aquest mes, conservant així aquesta tradició tant profitosa.

CAPELLA DEL SIÓ

Per fi s'han començat les obres de restauració de la Capella dedicada a la Verge del Socós, al marge del riu Sió.

Tots els agramuntins hem d'estar contents d'aquesta nova, puix la veritat és que ens havíem de sentir avergonyits de tenir-la en estat ruïnós des de la guerra passada, quan en tots els llocs s'ha procurat, reconstruir, restaurar i millorar tantes Ermites que foren enderrocades aquells anys.

La Parròquia recull tots els donatius que es facin per a la seva reconstrucció i s'espera que amb la col·laboració de tots sigui possible acabar l'obra per a inaugurar-la en la Festa Major del 1978, any en què es complirà el tercer centenari de la seva construcció.

CANVIS EN LA PARRÒQUIA

Amb motiu d'haver passat a millor vida la majordona de mossén Galceran, sacerdot que ja retirat exercia en la nostra Parròquia, aquest ha hagut de traslladar-se a Barcelona on té els seus familiars. Això suposa el que avui només hi haigui dos sacerdots, pel que en els dies feiners en comptes de tres Misses com es feia, se'n diran només dues; la del matí a les 8,30 en la Capella de les Religioses Concepcionistes on hi pot assistir tothom qui vulgui, i a les 8 de la nit, l'acostumada en l'Església Parroquial.

Mossén Galceran és un ajudat, molt important en la nostra Parròquia i l'apreci de tots els feligresos és patent, per això ens interessaria a tots que poguéssim incorporar-se ben aviat, per aconseguir-ho faria falta una senyora que es volgués fer càrrec del mossén i del seu pis. Si alguna persona té interès en això, pot comunicar-ho al despatx parroquial.

PREGUEU A DÉU PER
L'ÀNIMA DE

**Joan Solé
i Figuera**

que morí cristianament el dia 14
d'octubre de 1977, a l'edat de 51
anys, confortat amb els
Sants Sacraments.

A. C. S.

Els familiars del difunt, volen fer
públic el seu agraïment per les
mostres d'afecte i de condol rebudes
durant aquests dies.

Agramunt, octubre de 1977

VOLEM....

Fa uns mesos vàrem escriure en aquesta revista, un article que parlava dels noms dels rètols dels carrers, demanant la seva traducció al català així com demanàvem també el canvi de nom d'altres carrers al seu nom original.

En principi sembla que aquest article no va tindre el suficient ressò perquè es portés a terme, però aquí estem una altra vegada perquè tot això que demanàvem es pugui dur a la pràctica com més aviat millor.

En aquest temps, sembla que Agramunt s'estigui concientiant que la llengua que han de parlar els catalans, és el català; avui, molts dels rètols dels establiments comercials, estan escrits en català, tots els anuncis d'aquesta revista, també, el programa oficial de l'Ajuntament d'aquesta Festa Major té un 66,15% d'anuncis escrits en català, mentre que l'any passat, només n'hi havia un 18,33 %.

És evident doncs, que tant a Agramunt, com a la resta de Catalunya, es respira un aire de catalanisme que fa molts anys no es respirava.

I arribem ja als carrers; els noms dels carrers d'Agramunt, estan escrits, tots, en castellà, això, fóra molt normal si Agramunt fos un poble de la província de Madrid, de Càceres o bé de León; però Agramunt és un poble català, de Catalunya, i la majoria dels agramuntins.

Volem que els noms dels carrers dels pobles de Catalunya, estiguin escrits en català.

Volem els noms dels carrers i de les places d'Agramunt en el seu nom original, VOLEM la Plaça del Mercadal, la Plaça de les Runes, etc., NO VOLEM ni la «Plaza del Generalísimo», ni la «Plaza del Ejército».

Volem que la «Plaza del Pozo», es digui Plaça del Pou, perquè en català un «pozo», és un POU.

Volem, en definitiva, que en sortir de casa vegem un rètol escrit en la nostra llengua i que sapiguem el que allò significa.

Agramuntins, adonem-nos ja, que tenim una nacionalitat i un idioma propis, escriure en català, no és fer política, és fer Catalunya; col·laborem tots a fer Catalunya, escrivint sempre en català, no saber-ne no és cap excusa, qui no comença ara, no en sabrà mai, procurem, doncs, aprendre'n.

Senyors de l'Ajuntament, a d'altres pobles de la nostra província, ja hi ha els noms dels carrers en català; en alguns pobles va ser l'Ajuntament el que prengué la iniciativa; en d'altres, el poble ho va demanar i l'Ajuntament hi va accedir; i en d'altres només s'ha aconseguit pintant amb «sprai» els noms en català a sobre els altres; Agramunt ara, està en el segon exemple, no deixem que algú es posi una mica nerviós, i dugui a la pràctica el tercer exemple.

COMISSIÓ DE PREMSA

Cooperativa Agropequaria de Guissona

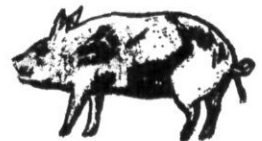
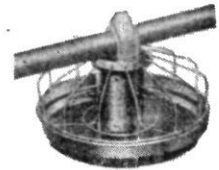
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

Secció Agrària

Tels. 20, 40 i 77

GUISSONA

inventari de riella

EL POETA

per GUILLEM VILADOT

Són una mica més de les set de la tarda. Plou. Un ressò d'estiu càlid encara batega pels carrers i per les places. Sona el telèfon. Una veu amiga em diu que el premi Nobel de Literatura ha estat atorgat a Vicente Aleixandre. Li'n dono les gràcies i corro cap a una prestatgeria de la meva biblioteca. En trec cinc llibres i els acarono com si a les puntes dels dits hi alenés el meu cor, la meva història humil, les hores que cada instant s'hi escapen en una mena de desig d'anar... sense no arribar mai enlloc. Són cinc llibres tacats pel temps, per l'esguard apassionat de la meva joventut. Són cinc llibres que m'han fet estimar amb més profunditat les coses properes: la terra, el camp, la gent, el poble... Els poetes són els mestres de la sabiduria directa, intuïtiva: del procés primari que brolla a borbolls pels brocs ancestrals i tellúrics, atàvics i inesgotables dels homes que, per damunt de tot, afirmen la vida, que es resisteixen a ser destruïts pel parany del minotaure: dels filtres, dels sedassos, dels fantasmes.

(1945: LA DESTRUCCIÓN O EL AMOR. «Jo t'he estimat com mai. El blau et corona com una nit que s'esgota. Ets la impenetrable closca de la tortuga que s'amaga sota la roca amorosa que arriba de la llum. Sombra feixuga que qualla entre els dits quan, deshabitats, dormim damunt la terra. No serviria de res, besar la cruïlla obscura de sang alterna on, de sobte, el pols navegava i on, també tot d'una, mancava el mar que menystenia la sorra. (...) Quina forma amorosa la del sòl, les nits destiu quan, ajaguts a terra, s'acaronen aquest món que roda, l'eixutesa obscura, la sordor pregona, l'estultícia total, que s'esmuny com el fet més contrari a un sanglot...»)

Plou. Obro la finestra. Entra la primera alenada de la tardor. L'estiu, com una festa de fruits, d'amor, de poesia, s'escunilla pels carrerons que es filtren per entre les mates dels timons, de les argelagues, de les herbes que amb els anys i els sentits hem après a estimar. Perquè si el cor té una estètica és perquè hi ha una estètica de la mirada, del tacte, de l'olfacte, de l'oïda... Una estètica d'icones, de cossos; una estètica de pell, de veïnatge tàctil; una estètica de sentors, de flaires; una estètica del verb, de la paraula, de tot allò que es capaç de sortir de dins nostre i de convertir-se en àmbit sonor, en imatge musical, en estàtua fònica... Plou. Comença el nou curs. Mai com ara: amb un poeta coronat de llorer universal. La tardor també serà una festa que engendrarà fruits nous, inesperats: simple voluntat de ser en la única joia: viure ara.

(1947: SOMBRA DEL PARAÍSO. «Àngels desterrats del seu origen celestial dormien a la terra el seu paradís excels. Somnis immensos, durs, encara vigents, s'endevenen sòlids en la seva front blanquíssima. ¿Qui ha mirat aquells móns, illa feraç d'un somni, puresa diamantina on l'amor combat? ¿Qui ha vist núvols volant, braços llargs, les flors, les carícies, la nit sota els peus, la lluna com un petit bategant? Àngels sense descans tinten llurs ales lúcides d'una erubescència sense crepuscle...»)

1950: ÀMBITO. «Vingueres i te n'anares dolçament d'un camí a un altre camí. Veure't i ja un cop més no veure't. Passar per un pont a un altre pont. El peu breu, la llum vençuda alegre. Noi que jo seria mirant aigües, avall el corrent, i, en el seu espill, fluir el teu passar, esvair-se.»

1953: NACIMIENTO ÚLTIMO: «El cos somniador deriva per les aigües fosques vetlladores, espesses ones dolces que malmeten els caires d'aquest vas dolencós de crit vigilant. Jo sé qui canta obscur riberenc del somni, intacta vora immàcula on les flors immenses obren llavis i envien cançons silencioses, mentre la lluna apunta la seva màgia...»

1954: HISTORIA DEL CORAZÓN. Però un altre dia toco la teva mà. Mà tèbia. La teva delicada mà silent. Tanco els ulls i toco, lleu, la teva mà, i comprovo la seva forma que assaja la seva estructura, sentint sota la pell alada la duresa del seu os insubornable, l'os trist on no arriba mai l'amor. Oh, dolça carn: ella sí que amara de l'amor formós. És per la pell secreta, oberta secretament, invésiblement entreoberta, per on la calor tèbia propaga la seva veu, el seu afany dolç; per on la meua veu penetra fins a les teves venes càlides, per a rodar dins seu en la teua sang ignota, com una altra sang que sona obscura, dolçament obscura, que dolçament obscura et besés per dins, recurrent a poc a poc, com un so pur, aquest cos que ara ressona meu, meu, poblat de les meves veus profundes, oh ressonat cos del meu amor, oh cos posseït, oh cos només verb de la meua veu posseït-lo...»)

Plou. El poeta ja és vell. Però el temps no existeix. El poeta serà sempre una força creadora. Ara, aquesta força ens arriba des d'una llengua germana, una llengua que no ha estat mai imperi, ni vassallatge, ni conquesta, ni brida. Les llengües només pertanyen, perquè ells les generen, als pobles i als poetes. Els minotaures només criden i, esgotat el crit, emmudeixen eternament. Ara, en encetar el nou curs, venerem els poetes: tots, de qualsevol llengua, de qualsevol geografia. Un poeta és sempre una pluja sementera.

JAUME ROS I SERRA

Més d'un ens havia parlat d'en Jaume Ros com d'una persona exaltada i d'idees quimèriques. Francament, els de «Sió» que l'hem entrevistat aquesta nit —aprofitant una de les vegades que passa per Agramunt, per a veure la família i saludar els amics, en els seus freqüents viatges d'Andorra, on resideix, a Barcelona— no podem opinar de la seva joventut, car som d'unes altres generacions, però l'home que ha estat unes hores davant nostre i que ha parlat de Catalunya com ell ho ha fet, l'hem de qualificar d'equànim, amb «seny». En tot cas la seva «rauxa» serà el gran amor que professa al nostre País.

Potser sí que els cinquanta-nou anys de la seva vida han asserehat els ímpetus juvenils de l'antic noi de cal Carreter i les vicissituds passades l'han enriquit donant-li experiència i maduresa. Amb tot i això, els seus ulls lluen vius, inquisitius, darrera les ulleres. Es mou inquiet, assegut a la cadira. És d'estatura mitjana. Més aviat gras. Cara rodó. Front ampla. Té un verb fàcil. Sap explicar-se. Les paraules li surten fluïdes. I gesticula amb vivacitat, donant força a les seves expressions, mentre ens explica les seves molt variades vivències i ens parla, amb il·lusió, de les seves esperances d'un demà millor per a tots. La qual cosa veuran reflexada a continuació, si bé potser no serem capaços de copsar plenament i de trametre-ho amb fidelitat, en part obligats per l'espai al qual ens hem de cenyir.

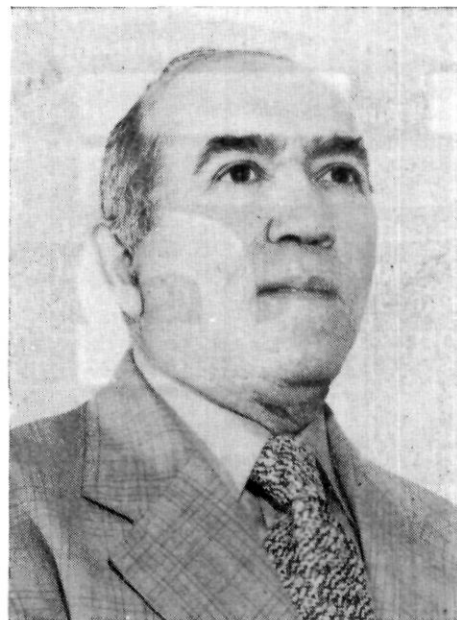
La xerrada fou llarga i encara la vam continuar pels porxos del carrer Sió, en aquesta freda i avançada nit d'últims de setembre. En acomiadar-nos encara seguíem parlant de la gran esperança que és Catalunya.

• • •

—Vaig néixer a Agramunt el 14 de gener de 1918. Els estudis els vaig iniciar als «Hermanos» i, més tard, els pares em van portar als Escolapis de Tàrrega, on vaig cursar els estudis de comerç. Per cert que en aquest darrer col·legi va ser on vaig rebre el que en podríem dir els primers coneixements polítics o millor dit, tendències nacionalistes. Transcorria l'any 1930; entre els Pares Escolapis que eren molt eixerits, i el seu Director hi havia una guerra sorda; mentre aquest últim es manifestava com espanyolista, els altres eren marcadament catalanistes; quan es desenrotllava una classe d'història, tancaven les portes de l'aula i en realitat feien un míting. Així vaig començar a sentir parlar de Catalunya.

—Des del teu prisma, ¿com recordes que era l'ambient en general de la nostra Vila?

—Al retornar de Tàrrega em vaig incorporar a les feines de casa. Els agramuntins d'aquella època tenien moltes inquietuds. Políticament es manifestaven amb profusió de conferències, cartells per tot arreu, prospectes de mà, pissares als coberts... Quan s'organitzava un míting, degut potser a la virulència del llenguatge que s'emprava, acostumava a ser sorollós, sense que mai, però, s'hagués arribat a la violència. El punt d'incubació de quasi totes aquestes inquietuds era a la Barretina. Entre els convilatans que més destacaren políticament, recordo a en Jou (POUM), en Morà (d'Acció Catalana), Punsarnau (Partit Comunista), Joan Carrera (d'Esquerra Repu-

blicana), Brufau (socialista), i Valls, Sans... entre altres. Dóna bona prova de la gran inquietud que hi havia a Agramunt, el fet que cal destacar és que quatre agramuntins foren encartats pels fets de la sublevació de Jaca.

—Militaves en algun partit polític en aquell temps?

—De moment no. Però a ran dels fets del 18 de juliol em vaig afiliar a Estat Català, que era un apèndix de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

—I la guerra? Vas participar-hi?

—Sí. L'any 1937, abans que fos demanada la meua lleva, em vaig allistar a la Columna «Macià-Companyns» del Front d'Aragó, on ja hi havia altres agramuntins. Per desgràcia ja només vaig ser a temps de les retirades que m'empenyeren, havent de vencer moltes dificultats i vicissituds, fins a França.

—Parla'ns del teu exili.

—Era el 7 de febrer del trenta-nou quan travessava la frontera. Gràcies a l'ajut d'els oncles d'un company soldat com jo que vivien a París, vaig poder arribar ràpidament a aquesta capital, el·ludint els camps de concentració, i obtenir un passaport de la República que em va permetre llibertat d'acció durant els primers mesos. Dissortadament, ben aviat l'estada a París dels exiliats es va complicar, car, si per un costat eren massa nombrosos els que allí hi havia, l'Estat francès cregué convenient orientar-los cap a zones rurals per cobrir la manca d'obrers que hi tenien. Aquesta circumstància em va portar a Orleans on casualment hi havia la plana major de «Estat Català»; això em permeté d'integrar-me a les tasques del partit.

Fill d'Agramunt, Assessor del President de la Generalitat i Membre de l'Organisme Consultiu

«Quan França fou ocupada per les forces alemanyes, em vaig traslladar a Perpinyà que era de la zona lliure. Allí vaig col·laborar molt estretament amb organitzacions clandestines de la resistència, portant a terme activitats com les de falsificació de documents, espionatge, l'ajuda de passar fugitius dels alemanys per la frontera vers Espanya, etc. Més tarda vaig tornar a París, on, per anar indocumentat, em detingueren els alemanys i em deportaren a Alemanya. Vaig haver de treballar en una fàbrica, fins que més tard em conduïren en un camp de concentració, arrel d'una fugida de presoners a la fàbrica. Acabada la pena que ens fou imposada vaig aconseguir obtenir un permís per anar a França. Llavors em vaig camuflar a París. Per cert que vull donar testimoni, per haver-ho presentat personalment, que els primers tancs dels Aliats que arribaren a París eren portats per soldats catalans i republicans, que portaven senyeres catalanes i republicanes.

—I un cop acabada la Guerra Mundial?

—Llavors la gent va mirar de trobar-se de seguida. Els catalans començarem a reagrupar-nos, constituint-se, primer, l'Aliança Nacional de Catalunya i, després, la Solidaritat Catalana. L'exili, però s'allargava massa i arribà el moment en què vaig creure que la batalla estava perduda quan els Aliats, contràriament a les nostres esperances, no feren res contra el Govern franquista. Això, juntament amb l'indult que es concedí als pròfugs, em va acabar de decidir per tornar a casa. I la nit de cap d'any del quaranta-sis arribava a Agramunt. Vaig passar tres anys a la Vila; em vaig casar. Però en adonar-me que això d'aquí tampoc no ho podia aguantar, perquè hi havia moltes dificultats i l'horitzó del país era molt fosc, em vaig instal·lar a Andorra. La qual cosa fou un encert, perquè em permeté ésser més lliure sense haver de suportar el pes de la dictadura.

—Quan i com conegueres el President Tarradellas?

—La primera vegada que vaig parlar amb ell, fou en motiu de l'enterrament d'en Casanoves, President del Parlament de Catalunya, de qui jo feia de secretari, diguem-ne «utilitari», durant els seus darrers mesos de vida. Però al President no el vaig tractar més a fons fins a París, en els moments de la formació de la Solidaritat Catalana. De totes maneres els contactes més freqüents són a partir del 1960 quan, éssent ja president, el vaig anar a visitar a Sant-Martin-le-Beau per posar-me al seu servei. Perquè, al capdavant, jo considero que en aquest País, si no tenim President, no tenim País, i, si no tenim Institucions, no tenim País; perquè, fet i fet, l'única manera de reclamar els nostres drets és a partir d'allò que ja teníem. En altra cosa no hi he cregut.

—La política de mutisme que hi ha en relació a les negociacions entre Tarradellas i Madrid, com la jutges?

—La posició d'en Tarradellas ha estat sempre molt clara. Des del començament, i per damunt de tothom, només ha plantejat la política com a President; entenent que Catalunya

és un país al qual van prendre les Institucions i que per recuperar-les ell les havia d'anar a discutir en tant que President i a l'altura amb el Cap de l'Estat i amb el Cap del Govern, que són els que tenen el poder. Per altra part, ell diu que no farà res sense comptar amb els Parlamentaris, als quals, de fet, ha consultat sempre. Les conversacions s'han portat en secret ja que són a tres bandes i això les fa difícils. Tarradellas ha estat un home que ha anat a Madrid i ha preparat el terreny; després sempre ha deixat la darrera paraula als Parlamentaris.

—Com et definiries políticament i ideològicament?

—Sóc nacionalista. Jo, la política de partit, us sóc ben franc, és una política que no la sento en excés. Sento la justícia que hi ha d'haver en fer política, però la militància en un partit no la sento. Us diré que no sóc socialista; això potser us sorprendrà, perquè no hi ha gaire gent que ho digui. Crec en el socialisme en quant a teoria i pràctica de repartiment de la riquesa, però no en quant a l'eficiència del socialisme en crear aquesta riquesa. En realitat se'm pot titllar de socialdemòcrata, situant-me, és clar, en un centre-esquerra.

—Parlem de l'Enric Brufau.

—Fou un gran amic meu que estimava força. L'havia visitat moltes vegades a Canet Platja, on vivia, sorprenent-me el tipus de vida, quasi ascètica, que menava. Era un xicot que, havent pogut desenvolupar-se amb facilitat en treballs ben remunerats i de millor lluïment social, escollí fer vida d'obrer, concretament de paleta. Organitzà una espècie de cooperativa que es dedicava a construir petits edificis. Dins el seu pensar socialista, el considero un místic d'aquesta idea. El vaig acompanyar, amb sincera condolença, en el seu enterrament. Seria curiós saber amb quin socialisme estaria avui militant l'amic Brufau. Ja sigui amb la branca Pallach, ja sigui amb la d'en Raventós. Jo crec sincerament que, donada la seva catalanitat, hauria anat agermanat amb el Pallach.

—Quines són les teves afeccions?

—La meva dèria de sempre ha estat llegir, llegir molt. També m'agrada viatjar; i en aquest sentit he de confessar que he tingut sort, puix el negoci que regento m'obliga a cercar per tot arreu darreres novetats que comporten desplaçaments molt sovintejats a fires i exposicions per tot el món, sobretot per l'Àsia, on vaig un cop a l'any.

—Per acabar, què opines de la nostra publicació?

—Malgrat que fins ara no n'he estat subscriptor, em plau constatar que darrerament pot considerar-se com una eina més per la conservació i divulgació de la nostra llengua que tan malmesa i reprimida ha estat durant els quaranta anys passats.

Xocolata

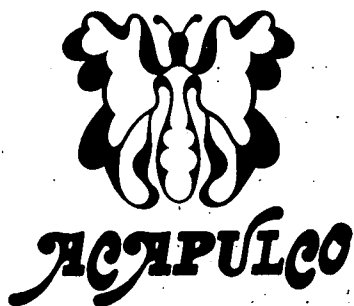

Jolonch

AGRAMUNT

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

**BAR-RESTAURANT
DISCOTECA**

AVDA. DE LERIDA Nº11 Monzón (HUESCA)
TEL 40 01 85

Direcció: RAMON INGLÉS (Críah)

li ofereix els serveis de
**RESTAURANT - CAFETERIA
SALA DE FESTES - RESIDENCIA
BARRA AMERICANA**
atessa per belles Senyoretas

Llenya i Carbó

F. Santamaria i Fills

Santa Esperança - Telèfon 390387

Per a un bon servei

**Funerària
(Casa Romà)**

Rapidesa.. Economia..

*Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.*

Mercè, 19
Tel. 390309
AGRAMUNT

Estació Servei Agramunt

Pista - Terrassa - Piscines - Discoteca - Snack-Bar

Restaurant

Telèfons 390202 i 390802

Secció d'Engràs i Lubrificants

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Tramitacions,
Automòbils,
Passaports i
Expedients
en general

**Gestoria
FEIXA**

Sabateria, 6

AGRAMUNT

JOSEP TARRADELLAS I JOAN

Josep Tarradellas va néixer a Cervelló (Baix Llobregat), després d'una activa vida política, el 1931, funda, amb Macià i Companys, l'Esquerra Republicana de Catalunya i és elegit diputat al Parlament de la República i conseller de Governació de la Generalitat provisional. Aconseguint l'Estatut definitiu, el 1932, ocupa diverses conselleries i càrrecs en el govern de la Generalitat de Catalunya.

A l'acabament de la guerra civil, el 1939, comença el seu exili a França i Suïssa.

Del govern de la Generalitat a l'exili en tenia cura, després de l'afusellament de Lluís Companys, el president Irla i, cessant aquest, els diputats catalans, reunits a l'ambaixada espanyola de Mèxic, elegiren com a nou president, Josep Tarradellas.

En el clima predemocràtic d'abans de les eleccions del 15 de juny denguany, els partits polítics catalans es declararen decidits partidaris del restabliment de la Generalitat i molts, també, del retorn del president Tarradellas, d'altres no n'estaven tan convençuts però el viatge que el president va fer a Madrid el mes de juny i les entrevistes amb el rei, el president Suárez i altres personalitats del govern, van fer d'aglutinant i en endavant totes les formacions polítiques el reconeixien obertament com a president de la futura Generalitat. L'afer del senador Benet, va fer que altra vegada es dividissin les opinions polítiques, arribant fins i tot, a una trista campanya de difamació personal de Tarradellas. Després, però, s'imposà el seny i reaconseguida la unitat de criteris i mitjançant altres tandes de negociació entre el representant del govern senyor Sánchez Terán, el president Tarradellas i els parlamentaris catalans, s'arribava joiosament al dia 29 de setembre anunciant el restabliment provisional de la Generalitat de Catalunya, aprovat després, oficialment i ràpidament per la Comissió de les Corts i el Consell de Ministres.

Les declaracions de totes les personalitats polítiques expressen la tònica de concordància entorn al restabliment de la Generalitat de Catalunya i el seu president Honorable senyor Josep Tarradellas i Joan, el qual en el missatge adreçat als catalans, un cop coneguda la referència de les Corts i del Consell de Ministres, ens digué que no dubta que aquesta nova etapa sigui fructuosa per a nosaltres i per als altres pobles d'Espanya, ressaltant la ferma voluntat del poble de Catalunya que ha sabut recuperar la seva històrica institució i agraeix la comprensió que han demostrat el president del govern i altres personalitats del mateix, i diu: «En aquestes hores d'emoció profunda i esperança que ben aviat serà realitat, no puc deixar de fer constar el meu cordial reconeixement al rei don Joan Carles, per la seva lucidesa, el seu sentit de responsabilitat i el seu patriotisme que han fet possible restaurar a Catalunya la nostra vella Generalitat», aquesta institució que el poble de Catalunya ha defensat sempre d'una manera tossuda, pel que representa de democràcia, llibertat i catalanitat. Assegura, el president, a tots els ciutadans de Catalunya «vingueu d'allà on vingueu i parleu la llengua que més us plagui», que complirà els seus deures i serà lleial amb la confiança que tothora li han donat i diu, també, que amb l'ajut de tots, hem d'estructurar un país en què s'hagin acabat les lluites que «podrien engolir-nos dins de situacions dramàtiques que no s'han de reproduir mai més» i acaba dient: «Em sembla que hem d'actuar així, és a dir, amb un exemple de germanívola comprensió envers tots els altres pobles d'Espanya; en aquests moments ben difícils tenim el deure d'aportar el millor de la nostra intel·ligència i el nostre esperit creador a aquesta Espanya que tots estem obligats que sigui cada dia més plena de benhaurances. Visca Catalunya! Visca Espanya!»

Aquestes paraules demostren, de la manera més pregonada, el temple del nostre president, una forta personalitat forjada al llarg de tants anys de vida política, de govern i d'exili.

PERE MORA I GIRIBET

MOVIMENT DEMOGRAFIC

MES DE SETEMBRE

NAIXEMENTS:

Beatriu Esteban i Vargas dia 18
M.ª Angels Rodriguez Hernandez » 28

MATRIMONIS:

Fernando Román Fernández, amb
Manuela Nogalez Vázquez dia 2

DEFUNCIONS

Mireia Vidal Viles 11 anys, dia 10
Trinitat Bosch Condal 64 » dia 14
Carme Farré Gili 69 » dia 19

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE SETEMBRE

Dia	3	0'7	litres m. ²
»	21	1'5	»
»	23	0'5	»
»	25	9'2	»
Total		11'9	litres m. ²

L'Observador: DEUDAT PONT

**Es lloga PIS de
l'edifici "La Torre"**

d'Agramunt

Raó:

ANTONI ANDREU

Carrer Paris, 122

Telèfon 230 63 05

Barcelona - 11

Una
llarga...
i dolça
tradició

Chocolata **Viladàs**

COSES...

Un nou estil de tenda dedicada per a la venda d'objectes d'adornament i petits detalls per oferir en les seves diverses varietats i preus...

Avda. Agustí Ros, 10
AGRAMUNT

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etz.

FERRERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Saló

BELLESA I ESTETICA
PER A LA DONA

Riart

- MAQUILLATGES
- Depilació a la Cera
- MANICURA

Guimerà, 14 Agramunt

FIBAL

Sastreria i Confeccions per a Cavaller i Nens

Plaça del Pou, 14

Telèfon 39 07 36

AGRAMUNT

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

L'aigua: una solució per la Comarca (IV)

REALITAT DEMOGRÀFICA

Hom deia, en l'article del mes passat, que «a la nostra comarca de secà hi queda actualment molt poca gent». Anem a veure-ho:

Municipis	1950 (oficial)	Habitants 1970 (oficial)	1976 (no oficial)
Pallargues (antiga demarcació)	648	438	390
Ossó de Sió	441	307	260
Puigverd d'Agramunt	403	292	261
Totals	1.492	1.037	911

L'empobriment és força palés. Però la dimensió d'aquesta realitat quedaria més matitzada si analitzéssim el nombre d'habitants per quilòmetre quadrat, així com si mostréssim algunes dades d'altres comarques per poder comparar:

Densitats

— Comarca del Sió (Pallargues, Ossó, Puigverd, Agramunt, Preixens, Montgai)	33,22 habitants per Km ²
— Comarca de la Segarra	32,78 habitants per Km ² (1970)
— Comarca d'Urgell	56,82 habitants per Km ² (1970)
— Agramunt (terme municipal)	79,— habitants per Km ² (1970)
— Comarca alta del Sió (Les Pallargues, Ossó, Puigverd d'Agramunt)	12,07 habitants per Km ² (1976)

La població d'aquests tres municipis resta distribuïda amb nou petits pobles; ara bé, no tothom fa de pagès.

POBLACIÓ ACTIVA I LA SEVA DISTRIBUCIÓ

- Població activa: 36% (equivalen a 327 persones).
- Població activa agrària: 20% (equivalen a 182 persones).
- Població activa no agrària: 16% (equivalen a 145 persones).

Distribució per edats de la població activa agrària

- Fins els 25 anys: 33 persones (18%).
- De 25 a 65 anys: 149 persones (82%).

Els homes que es dediquen a treballar la terra, conreen el següent número d'hectàrees (cal tenir en compte que les dades correctes són difícils de donar ja que existeix el fenomen dels terratinents. Amb tot, el resultat pràctic, no pot tenir gran importància, si és que en té):

Municipis

Les Pallargues	2.983 hectàrees
Ossó de Sió	2.528 hectàrees
Puigverd d'Agramunt	2.099 hectàrees
Total	7.546 hectàrees

El número d'hectàrees esmentat són, podríem dir, la totalitat geogràfica de la zona; cosa diferent és el número d'hectà-

rees disposades pel conreu. Tots sabem que l'orografia d'aquesta vall es poc accidentada, la qual cosa permet el màxim aprofitament de la terra per al cultiu. Segons dades oficials, el 85% de l'extensió total són terres que es poden llaurar. Així tenim que la terra conreada bé a ser, més o menys, 6.414 hectàrees.

Amb el total d'hectàrees de conreu i la gent que es dedica a treballar-les podríem saber la mitja de terra per pagès actiu:

6.414 hectàrees : per 182 persones (població agrícola activa) =
= 35,24 hectàrees de mitja.

La mecanització, la necessitat de sembrar any darrera any la mateixa terra, les greus necessitats econòmiques, etc., etc., han fet necessari l'expansió de les explotacions ramaderes. Els pagesos, doncs, a més de conrear la terra, dediquen moltes hores al bestiar de les seves granges. Aquestes xifres ens podrien donar una idea de la importància laboral d'aquesta ocupació complementària.

Dades globals dels municipis de Les Pallargues, Ossó i Puigverd:

- Número de granges: 84 (dades de l'estiu de 1976).
- Número d'animals:
Porcs d'engreix: 22.070 (s'engreixen en un any: 44.140).
Gallines ponedores: 110.000.
Truges: 1.479.
Corders (tancats): 600.
Pollastres: 242.650 (s'engreixen en un any: 1.213.250).

Conclusions que podríem treure d'aquestes dades:

- Durant els últims vint anys s'ha donat un fort despoblament dels nostres pobles de secà.
- Encara que doni la impressió d'ésser una zona molt habitada (recordem que hi ha nou pobles al llarg de 10 quilòmetres de carretera), la densitat és baixíssima.
- Els petits «focus» industrials perifèrics (Agramunt, Pallargues-Guisona) donen treball a un nombre significatiu de persones de la zona. La qual cosa vol dir que la població activa agrària és baixa si tenim en compte el medi plenament rural.
- L'element jove deixa la terra i el pes productiu el porta una generació que protagonitza, ja, una aventura important: la mecanització.
- La mitja d'hectàrees per persona activa és elevada, i més si considerem les hores que cal dedicar al bestiar de les granges.

El nostre anàlisi no vol fer altra cosa que intentar descobrir les possibilitats reals de la zona, de cara a una possible transformació en regadiu, així com buscar una interpretació a l'actitud generalitzada del pagès davant l'esmentat projecte. Ara, doncs, ens podríem preguntar:

- ¿Podrien transformar el secà, en regadiu, aquests 182 pagesos que queden?
- ¿Creiem, de veritat, que vindria gent d'altres sectors a fer de pagès?

(Fonts: Totes les dades esmentades han estat tretes d'un treball inèdit titulat: «Geo-morfologia, població y estructura agrària de la comarca del Sió». Són els seus autors: Cinto Cotonat Cerqueda, Jaume Tarragó i Joan Novell.)

Per un Agramunt millor

Sense dubte que un dels temes de més interès per a tothom és el de la Problemàtica Municipal. De la mateixa són molts els problemes que mereixen comentar-se, però començarem amb un que crec que és important, concretament del: «Parc Municipal en Josep Brufau» més conegut pel Passeig del Sió.

Quan va ésser transformat el Passeig en Parc Municipal, les autoritats competents, posaren com a finalitat primordial aconseguir un lloc d'esbarjo el més imillorable possible, cosa que de bon principi s'aconseguí, però avui està adquirint un aspecte desolador i fins i tot es converteix per moments en un circuit de cursa, naturalment amb el consegüent perill de cara els petits que acompanyats de les seves mares passen les estones lliures.

El jovent i generalment tots no n'hem pres consciència i responsabilitat del que és i representa per a nosaltres el posseir un lloc tan ampli d'esbarjo, car penso que aquesta minoria de gent que practica el moto-cross i utilitza cotxes a gran velocitat, són gent en la qual la manca d'educació és eloqüent.

Deixant de costat això i sense marxarnos del mateix, podem veure la brutícia que du el Riu Sió. Senyors, quatre dies que s'ha netejat i fa llàstima de veure! En aquest temps de democràcia moltes persones fan de la llibertat un llibertinatge, poc comú amb el sentit humanitari i social dels drets i deures de tota persona.

Així doncs, davant d'aquests fets i en nom d'un grup de mares, demano pel bé de la comunitat, que tothom sigui conscient i responsable dels seus actes ciutadans, respectant el que es nostre.

Per altra part, demano a les autoritats el següent: treure de la circulació, com fins ara n'havia estat, el Parc Municipal en Josep Brufau, i a qui no sapigui complir que se li apliqui la llei corresponent, ja que sols així contribuirem al benestar de la nostre Vila.

JAUME CUÑAT MATA

Futbol: II Regional

(GRUP IX)

RESULTATS:

Setembre 4
C. F. Pobla de Segur, 1 - C. F. Agramunt, 2

Setembre 11
C. F. Agramunt, 2 - C. F. Torrefarrera, 1

Setembre 18
C. F. Juneda, 3 - C. F. Agramunt, 0

Setembre 25
C. F. Agramunt, 3 - C. F. Bell-lloc, 1

CLASSIFICACIÓ:

C. F. Pobla de Claramunt	6 punts
C. F. Agramunt	6 »
C. F. Golmés	6 »
C. F. Lleida	6 »
C. F. Balaguer	6 »
C. F. Bellcairenc	5 »
C. F. Magraners	5 »
C. F. Mollerussa	5 »
C. F. Arbeca	5 »
C. F. Organyà	4 »
C. F. Almacelles	4 »
C. F. Juneda	4 »
C. F. Bell-lloc	4 »
C. F. Torrefarrera	4 »
C. F. Igualada	4 »
C. F. Pobla de Segur	2 »
C. F. Montoliu	2 »
C. F. Cervera	1 »
C. F. Albesa	1 »
C. F. Tremp	0 »

GOLEJADORS LOCALS

1. Pampalona	4 gols
2. Pintó	3 »

COMENTARI

En aquest inici el nostre equip representatiu camina amb bon peu i de principi sembla que no li va gran el canvi de categoria, així doncs pasem a analitzar cada un dels partits disputats:

C. F. Pobla de Segur, 1 - C. F. Agramunt, 2

Debut en superior categoria, i com a postres un camp difícil, pluja inclosa, on l'equip es defensà amb valentia fins aconseguir la victòria final, cosa gairebé difícil però que no fou impossible.

C. F. Agramunt, 2 - C. F. Torrefarrera, 1

Presentació a l'afició de l'equip, amb una costosa victòria, malgrat el gran domini exercit al llarg de tot el partit, però a vegades la fortuna no sol acompanyar.

C. F. Juneda, 3 - C. F. Agramunt, 0

Sortida amb tromba del nostre equip i que durant molts minuts la situació es dominava, un xut al pal i 2 o 3 jugades de gol contades així ho posen de manifest. A la segona part l'equip s'esfondra i aquí acaba tot.

C. F. Agramunt, 3 - C. F. Bell-lloc, 1

Durant la major part del partit l'equip local es mostrà més lluitador i passa a controlar la situació d'una manera absoluta, menys en certes fases de la segona part, on l'equip foraster lluita per aconseguir aminorar distàncies al marcador. Un penal fou el gol de l'honor.

JAUME CUÑAT MATA

TAPISSATS DE COTXES I MOBLES
TAPICERIA RECASENS
Plaça Pou, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes de Setembre, adoptaren els següents acords:

ADHESIÓ A L'ESTATUT D'AUTONOMIA.

Prèvia lectura de la instància presentada pels representants dels partits polítics i entitats de la Vila, sol·licitant l'adhesió de l'Ajuntament a l'amnistia, l'Estatut d'Autonomia i restabliment de la Generalitat, per unanimitat s'acorda, ratificar-se en l'acord adoptat a la sessió del 2 de Maig passat, en relació a l'adhesió a l'Estatut d'Autonomia i donar tot el seu recolzament als altres extrems de la sol·licitud rebuda.

LLICÈNCIES D'OBRES.

A la Sra. Teresa Carulla Torres, construcció d'una vivenda als Extramurs Sta. Esperança.

Al Sr. Vicent Castellà Ribalta, construcció d'una vivenda unifamiliar a la partida Clos.

Al Banc Central obres interiors als baixos de la casa situada al carrer Àngel Guimerà, amb modificació de la façana.

Al Sr. Xavier Esteve Ingla, construcció d'una vivenda de baixos i pis a l'AVINGUDA J. MESTRES.

Al Sr. Àngel Triginer Fernandez, per a la construcció d'un edifici compost d'una nau al denominat Polígon Industrial.

Al Sr. Miquel Pera Martínez, restaurar façana de la casa situada a l'AVINGUDA AGUSTÍ ROS, amb la construcció de dues tribunes.

Al Sr. Jaume Areny Solà, obres interiors a l'edifici situat als Extramurs St. Joan.

Al Sr. Jaume i Lourdes Cortadelles, elevar a definitiva la llicència provisional concedida el 15 de Juliol passat, sobre construcció d'una vivenda de Renda Limitada a la urbanització Verge dels Socós.

Al Sr. Joan Viladomat Almarcha, elevar a definitiva la llicència provisional concedida el 15 de Juliol passat, sobre construcció d'una vivenda de Renda Limitada a la Urbanització Verge dels Socós.

Al Sr. Josep Salguero Martín, col·locar una reixa de ferro a la tenda carrer Sabateria i obres interior i arrebossat de parets al local carrer Estudis Nous.

Al Sr. Joan Escolà Pla, adobar teulada casa carrer Aspi.

Al Sr. Josep Esteve Ingla i Sra. Josepa Ingla Tarragona, construcció d'una vivenda composta de baixos i un pis, al carrer Circumval·lació.

Als Srs. Ignasi i Jaume Vendrell, construcció d'una vivenda de Renda Limitada, de baixos i un pis al Raval de Puigverd.

Al Sr. Pau Marquilles Boncompte, adobar escala interior casa carrer St. Joan.

PRESES D'AIGUA.

Al Sr. Jaume Querol Boncompte, dret de junció aigua als Extramurs Castell.

Al Sr. Josep Esteve Ingla, dret junció aigua al carrer Circumval·lació.

Als Srs. Ignasi i Jaume Vendrell, al Raval de Puigverd.

A la Sra. Montserrat Piqué Ortiz, a la carretera de Tàrraga.

Al Sr. Xavier Esteve Ingla, al l'Avda. Jaume Mestres.

CLAVEGUERAM.

Al Sr. Josep Esteve Ingla, al carrer Circumval·lació.

Als Srs. Ignasi i Jaume Vendrell, al Raval de Puigverd.

Al Sr. Xavier Esteve Ingla, a l'Avda. Jaume Mestres.

COMPTE I FACTURES.

Se n'aprovaren diverses per un import total de 943.650 pessetes.

...i quins problemes els porta, la vaga de fam del presoners?

—De moment cap, puig sortosament coincideix amb la vaga dels lleters, la dels carnisers i la dels forners, i també els cuiners i personal de la presó estan en vaga.

EDITORIAL

No és descobrir la «pedra filosofal» el dir que, si SIÓ ha sortit ininterrompudament durant 14 anys seguits es deu, primordialment, a tres factors: 1.º El que l'Ajuntament li hagi donat la paternitat oficial i es faci càrrec de les despeses. 2.º A les persones que, durant aquests anys, s'han anat succeint en la tasca de fer-lo sortir cada mes al carrer. 3.º (a) A la subtil entesa que, de vegades, hi ha hagut entre Batlle i regidors, per un costat, i els membres de la redacció per l'altre, i que els ha portat a que, malgrat les seves discrepàncies ideològiques, s'hagin adonat que el primordial és SIÓ i han sabut «afluixar en les seves reivindicacions. (b) Saber entendre, la redacció, que SIÓ és un òrgan informatiu de tots i per a tots i, per això, que hi ha un límit entre el que un voldria que fos i el que ha d'ésser.

De totes formes, una vegada aquests punts exposats, cal adonar-se que SIÓ el fan unes persones amb idees pròpies i que això, vulguis que no, es reflecteix en la seva trajectòria donant-li un segell determinat, encertat o no, segons el tarannà de cada un que el llegeix.

En els moments actuals el poder portar a terme aquesta imparcialitat asèptica es cada vegada més difícil i, si no volem que ens quedi un SIÓ fora del temps i de l'espai, hem de reflectir la complexa problemàtica que estem vivint. Hem passat d'uns temps en què SIÓ no havia de parlar de política als actuals que, procurant ésser el més imparcial possible, hem de fer-ho, agradi o no, per donar constància de com es desenvolupaven els fets polítics de la nostra Vila en les darreries dels anys 70.

Ja en un altre ordre de coses, cal deixar clar que SIÓ no ha estat mai un vedat particular de ningú, ni de cap grup. A la gent que s'hi han anat succeint sols els ha mogut un afany de servir Agramunt des d'un caire cultural i esperant, per sortir-ne, un relleu que de vegades no arriba. Pensin també que, ni nosaltres ni els companys que ens han precedit som professionals de la ploma i, per tant, amb capacitat i temps limitats dins d'aquest camp.

Per altra part SIÓ ha estat sempre obert a tothom, a la crítica i qualsevol ha pogut manifestar-se en les seves pàgines seguint unes normes, cada dia menys rígides, i que han regit per a tots i per un igual. Avui, més que mai, pot fer-se, ja sia demanant aclaracions o exposant idees, fets, punts de vista, etc., si aquests no es veuen complidament expressats a SIÓ. El que no es lícit ni aconsellable, si un estima SIÓ i vol la seva continuïtat és, demanar-li que es posi al servei exclusiu d'una determinada ideologia, o titllar-lo de partidista, si en un determinat moment o època es fa portantveus d'un ressò popular i majoritari.

És evident que SIÓ no surt sempre a gust de tots, de vegades... ni al de cada un de nosaltres! Però el que també és una realitat és que, els lectors-suscriptors augmenten i, aquesta prova de confiança ha d'esforçar-nos a seguir i fer-lo cada dia millor perquè, ENTRE TOTS l'hem de tirar endavant per a benefici i prestigi de TOT el poble d'Agramunt.

SUPLEMENT

N.º 9

Ja tenim GENERALITAT (provisional)

I ARA... QUÈ?

Heus aci una pregunta que en pocs dies gairebé ha esdevingut tòpica, per molta gent del nostre país que se l'ha plantejat. Tampoc nosaltres ens n'hem pogut sostreure i per això ens permetem el present comentari que, si bé no pretenem que sigui el més encertat si tenim l'esperança, almenys, que esdevingui una mica clarificador.

Per començar, cal desterrar de la nostra pensa la idea (en bona part esventada per detractors de la nostra institució), que la GENERALITAT, d'entrada, farà l'ofici de l'aigua miraculosa que solucioni tots els inconvenients que tenim o se'ns puguin presentar. Doncs bé, res d'això serà possible de moment, entre altres coses perquè les atribucions que en principi li han estat concedides ja no donen per tant

Si es llegeix amb bon afany d'observació i esperit crític el contingut del Decret-Llei que la reinstaura, es veurà que la GENERALITAT, per ara, fins que les Corts no aprovin l'Estatut que al seu dia s'haurà de presentar a la seva consideració, no pot ser gran cosa més que l'administrador dels cabals que l'Estat espanyol li reverteix, sostrets del seu pressupost general.

Aparentment i malgrat que ens pesi, això podria fer creure que l'esdevenidor de la GENERALITAT es veurà amb dificultats per a ésser brillant i possiblement que així sigui. No obstant no cal pas, però, ésser més pessimista del necessari car cal considerar que representarà d'entrada i com a mínim, una descentralització en la distribució de l'esmentat pressupost.

No hi ha cap dubte que el poder acudir a estudiar sobre el nostre propi terreny els problemes i dificultats que ara sofrim sense haver de recórrer a llargs desplaçaments, pal·liarà en gran manera les dificultats a vèncer (qué hi seran), pel seu arranament i comportarà una

major objectivitat en el seu estudi a l'ensems que una millor facilitat per a la seva resolució, la qual cosa hauria de permetre també, d'una vegada i per sempre, l'erradicació dels "tractes de favor" que durant molts anys s'han hagut de suportar. I així cal esperar un positiu avenç, a no massa llarg termini, en el millorament del que en podríem dir alguns serveis comuns tals com: millorament de la xarxa de comunicacions vials, construcció de nous centres allà on facin més falta i coberts naturalment per personal competent i mínimament necessari, planificació i edificació de centres d'assistència sanitària en totes les comarques del Principat, atenció a l'agricultura, etc., i aconseguint, en fi tots aquells avantatges que algú ha batejat amb el nom de "salari social".

Aquestes són les prebendes pragmàtiques, de tipus material que ens podrà aportar la GENERALITAT, però no s'acabà tot aquí. Devem tenir present, molt present, que la seva reinstauració implica, també i de manera inequívoca, l'acceptació i reconeixement oficials (per fi), de la peculiar i diferenciada personalitat de Catalunya i així, es veurà impulsada i protegida l'evolució del nostre idioma, les nostres arts, els nostres costums... Tot això tant bell que durant tant de temps ha estat present, amb més insistència, potser, en la ment dels místics sentimentals, ara pot estar a l'abast de tots.

Per tant i malgrat que sigui una mica "passada per aigua", BENVINGUDA SIGUIS, GENERALITAT! Esperem-la tots amb il·lusió i entusiasme. Recolzem la seva actuació i acceptem amb indulgència els errors que pugui cometre.

Així i només d'aquesta manera, es pot reemprendre el camí per que de veritat i tant de bo per sempre més, Catalunya torni a ser RICA I PLENA....

Reial Decret-Llei sobre el Restabliment

La Generalitat de Catalunya és una institució secular, en la qual el poble català ha vist el símbol i el reconeixement de la seva personalitat històrica dins la unitat d'Espanya.

La gran majoria de les forces polítiques que van concórrer a les eleccions del 15 de juny coincideixen en la necessitat del restabliment de la Generalitat.

El govern proclama en la seva declaració programàtica la necessitat de la institucionalització de les autonomies, anunciant la possibilitat d'acudir a fórmules de transició des de la legalitat vigent.

Fins que es promulgui la Constitució, no serà possible l'establiment estatuari de les autonomies, però el nostre ordenament vigent permet realitzar transferències d'activitats de l'administració de l'Estat i de les diputacions i entitats de diferent àmbit territorial.

Per això, el restabliment de la Generalitat a què es refereix el reial decret-llei no perjudica ni condiciona el contingut de la futura Constitució en matèria d'autonomies. Tampoc no significa la present regulació un privilegi econòmic i social, ni s'impedeix que fórmules similars puguin emprar-se en situacions similars per a altres regions d'Espanya.

La institucionalització de les regions ha de basar-se principalment en el principi de solidaritat entre tots els pobles d'Espanya, la indiscutible unitat de la qual ha d'enfortir-se amb el reconeixement de la capacitat d'autogovern en les matèries que determina la Constitució.

La majoria de les forces polítiques parlamentàries ha reconegut també la conveniència de procedir urgentment a l'esmentat restabliment.

En virtut d'això, i prèvia deliberació del consell de ministres en la seva reunió del dia 29 de setembre de mil nou-cents setanta-set, en ús de l'autorització que es concedeix a l'article tretzè de la llei constitutiva de les Corts i escoltada la comissió de les Corts a què es refereix el número ú de la disposició transitòria segona de la llei 1/1977, del quatre de gener, per a la reforma política.

DISPOSO:

Article primer

1.—Es restableix amb caràcter provisional la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit del present reial decret-llei, fins l'entrada en vigor del règim d'autonomia que pugui aprovar-se a les Corts.

2.—La Generalitat de Catalunya es regirà per aquest decret-llei i per les normes que per al seu desenvolupament i execució dicti el govern pel que fa el seu funcionament intern, per les normes reglamentàries de règim intern aprovades segons l'apartat a) de l'article sisè del present decret-llei.

Article segon

La Generalitat de Catalunya té personalitat jurídica plena per a la realització dels fins que se li encomanen, el seu àmbit d'actuació comprèn l'actual territori de les províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

Article tercer

Els òrgans de govern i administració de la Generalitat durant el període transitori seran el President de la Generalitat, que ostentarà la seva representació legal, i el consell executiu, que serà presidit per ell.

Article quart

El nomenament del president de la Generalitat es realitzarà per reial decret, a proposta del president del govern.

Article cinquè

El consell executiu serà format, durant aquest període transitori, pels consellers que designi el president de la Generalitat fins un màxim de dotze, i per un representant de cadascuna de les diputacions de les províncies catalanes. El president assignarà als membres del consell llurs respectives titularitats i atribucions en relació amb les competències que actualment tenen les diputacions, i amb les que transfereixi a la Generalitat l'administració de l'Estat, quant aquesta transferència es produeixi.

Article sisè

Corresponen a la Generalitat, dins el vigent règim jurídic general i local, les atribucions següents:

a) Elaborar i aprovar les seves pròpies normes reglamentàries, de règim interior, de conformitat amb les que siguin establertes en el desenvolupament d'aquest reial decret-llei.

b) integrar les actuacions de les diputacions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona en allò que afecti l'interès general de Catalunya i coordinar llurs funcions en l'àmbit de la Generalitat, tot mantenint les esmentades diputacions llur personalitat jurídica.

de la Generalitat de Catalunya

c) Realitzar la gestió i administració de les funcions i serveis que li transfereixi l'Administració de l'Estat i les expressades diputacions. El govern establirà el procediment per a realitzar aquestes transferències. Tanmateix, la Generalitat podrà proposar al govern totes aquelles mesures que afectin els interessos de Catalunya.

Article setè

Es podrà recórrer contra els acords i actes de la Generalitat de Catalunya davant la jurisdicció contenciosa administrativa i, en el seu cas, podran ésser suspesos pel govern de conformitat amb la legislació vigent.

Article vuitè

Els òrgans de govern de la Generalitat establerts per aquest reial decret podran ser dissolts pel govern per raons de seguretat de l'Estat.

Article novè

S'autoritza el govern per a dictar les normes que calgui per al desenvolupament i execució del que és establert en aquest reial decret-llei.

Disposicions finals

Primera.—El present reial decret-llei, del qual es donarà compte immediat a les Corts, entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació en el Butlletí Oficial de l'Estat.

Segona.—Queda derogada la llei del cap d'Estat de 5 d'abril del 1938.

Tercera.—Queda derogat el reial decret del 18 de febrer del 1977 n. 382/77.

Quarta.—La Generalitat provisional restablerta no reuneix més drets i obligacions que els derivats del present reial decret-llei.

Disposició transitòria

Mentre romangui en vigor el règim provisional de la Generalitat, el seu president assumirà també les funcions, competències i provisions de la presidència de la diputació de Barcelona.

Reial decret pel qual es desenvolupa el reial decret-llei 41/1977, de 29 setembre, que restableix la Generalitat de Catalunya

L'article 9 del reial decret-llei 41/77 de 29 de setembre, pel qual es restableix provisionalment la Generalitat de Catalunya, autoritza el govern per a dictar les normes que calgui per tal de permetre'n el normal funcionament. I essent necessari regular

immediatament els procediments conforme els quals hagin d'utilitzar-se les facultats configurades en l'article 6 de l'esmentat reial decret, prèvia deliberació del consell de ministres en la seva reunió del dia 29 de setembre 1977, dispo:

Article primer

Les normes reglamentàries del règim interior, establertes en l'apartat 6/A del reial decret-llei 41/1977 de 29 de setembre, seran aprovades previ acord amb els diputats i senadors per Catalunya.

Article segon

Per a l'execució del reial decret-llei 41/1977 de 29 setembre, i especialment per al desenvolupament dels apartats 6) B i 6) C, se seguirà el procediment establert en els següents articles.

Article tercer

1.—Es crea en la Presidència del govern una comissió mixta de representants de l'administració de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya, que proposarà al govern els acords sobre transferència a la Generalitat de la gestió de funcions, activitats i serveis de la competència de l'administració de l'Estat.

La comissió serà formada per quinze membres nomenats pel govern i quinze per la Generalitat i serà presidida pel ministre del govern. Actuarà en ple i en grups de treball i haurà de quedar constituïda en el termini d'un mes a partir de la publicació del reial decret al B. O. E.

2.—Els acords de transferència de competències esmentat regularan també si convé les formes d'execució de les funcions, activitats i serveis transferits i la situació dels funcionaris; a aquests efectes es podran utilitzar mitjans personals i materials de l'administració de l'Estat.

Article quart

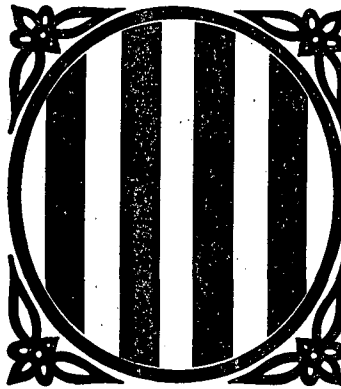
Es crea en la Generalitat una comissió mixta, integrada per dos representants de cada diputació i vuit designats pel Consell executiu de la Generalitat que proposarà el president d'aquesta, o, en el seu cas, els organismes competents, la qual s'encarregarà de les funcions que es transfereixin o integrin en la Generalitat i que les diputacions continuaran realitzant. El president d'aquesta comissió serà designat pel de la Generalitat. Aquesta comissió haurà de quedar constituïda en el termini d'un mes a partir de la publicació d'aquest reial decret al B.O.E.

2.—En les propostes i acords de transferències es determinaran els mitjans personals i materials de les diputacions provincials afectats per la transferència, que podran, si convé, passar a dependre del funcionament de la Generalitat.

Els presidents de les comissions creades per

aquest reial decret informaran periòdicament el govern i la Generalitat, respectivament de la marxa dels treballs encarregats.

El present reial decret entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació en el Butlletí Oficial de l'Estat.

ESQUEMA CRONOLÒGIC

- 1289, ALFONS II crea un organisme de recaptació que és el germen de la futura Generalitat (Corts de Montsó).
- 1359, PERE III, EL CERIMONIÓS, crea la Generalitat (Corts de Cervera).
- 1410-12, l'INTERREGNE, durant el qual, la Generalitat designa 12 prohoms que assumeixen la direcció de l'Estat fins l'elecció d'un nou monarca.
- 1413, FERRAN I D'ANTEQUERA accepta la Generalitat i li dona la cosagració jurídica definitiva.
- 1460, enfrontament entre JOAN II i la GENERALITAT.
- 1487, FERRAN II, EL CATÒLIC, reforma la Generalitat.
- 1638-41, PAU CLARIS és elegit president de la Generalitat. Ruptura definitiva entre la Generalitat i el govern del comte-duc d'Olivares. Claris cerca ajuda a França. Durant la Guerra dels Segadors, la Generalitat defensarà les llibertats de Catalunya.
- 1707-14, FELIP V s'enfronta a Catalunya. La Generalitat organitza la defensa.
- 1714, l'onze de setembre cau Barcelona davant Felip V.
- 1714, FELIP V suprimeix la Generalitat: (Decret de Nova Planta)
- 1931, el Govern de la República crea una Generalitat provisional.
- 1932, el Parlament aprova oficialment la Generalitat
- 1934, el 6 d'octubre queda suprimida la Generalitat.
- 1936, amb el triomf del Front Popular es restablerta la Generalitat.
- 1938, el general Franco aboleix l'Estatut, negant totes les institucions catalanes.
- 1939, havent perdut la guerra els republicans, la Generalitat, que estava al costat d'aquests, comença l'exili a França.
- 1939-77: exili, lluita, clandestinitat. . .
- 1977, el 15 de juny eleccions. Al Principat triomfen els partits autonomistes que demanen el retorn de la Generalitat.
- 1977, a l'onze de setembre, un milió i mig de persones es manifesta a Barcelona demanant la Restauració de la Generalitat.
- 1977, el 29 de setembre, pacte Tarradellas-Parlamentaris Catalans - Govern de Madrid. Tenim altra vegada GENERALITAT (provisional).
- 1977, 23 d'octubre, retorna a Barcelona l'honorable Tarradellas, president de la Generalitat de Catalunya.

J. P.